

התובע:

צחי אבו ת"ז 038382651

ע"י ב"כ עו"ד אלעד איזנברג ואו שני סדוף-פרל
ממשרד אורלנסקי, איזנברג, מוזסון ושות' עורכי דין
דרך ששת הימים 30 (מגדל צ'מפיון) בני ברק 5120261
טל': 03-7323888 ; פקס : 03-7323887 ;

-נגד-

הנתבעים:

1. עיתון "דה-מרקר"

באמצעות הוצאת עיתון הארץ בע"מ ח.פ. 510015449

2. עמוס שוקן

3. אבי בר-אלי

4. ענת ג'ורגי

5. שוקי שדה

6. גור מגידו

7. הגר שיזף

8. הוצאת עיתון הארץ בע"מ

9. אלוף בן

10. מר חיים דב לוינסון

ע"י ב"כ עו"ד ט. ליבליך ואו עו"ד תהילה קיסרמן ואח'

ממשרד עו"ד ליבליך מוזר גליק

רח' נמל תל אביב 40, ת.ד 300, ת"א, 61002

טל': 03-5442370 ; פקס : 03-5442375 ;

כתב הגנה

פתח דבר

"גור: תצהירים שמה? תצהירים שאתה תמציא משהו? מה זה? אני רוצה עובדות, לא תצהירים.

צחי: תצהיר זה עובדה.

גור: לא, לא, לא, אל תתחיל איתי. אני לא ככה.

צחי: תצהיר זה עובדה.

גור: תצהיר זה עובדה אבל קודם כל

צחי: מה שאני מעיד, הכל אמת, אחרת מה המשמעות של תצהיר?

צחי: אני אסדר לך את התצהיר שהוא יתאים לך בדיוק.

גור: לא, לא, אז זה תצהיר שאני לא רוצה. לא באמת, אני אומר לך. זה ישמע לך נאיבי, אני לא לא מחפש. גם אם זה הכי סנסציה בעולם, אני לא מחפש את זה אם זה לא נכון. לא מחפש. אמיתי. תביא תצהיר ראיתי את ליברמן עם גרטלר ...

צחי: אתה תחליט אם זה נכון או לא נכון.

גור: לא, לא, לא, לא, לא, לא, לא, לא. בוא נגיד ככה: עדיף שלא יהיה תצהיר אלא שיהיו ראיות שלא צריך להתווכח על מהימנות התצהיר. אתה מבין מה אני אומר? יש מסמכים? יש מסמך העברה בנקאית?"¹

1. מדובר בתביעה חסרת בסיס הן מבחינת עילת התביעה והן ובעיקר מבחינת הסכום המונוסטרוזי שנדרש כפיצוי. גישת התובע בתביעה זו מלמדת על האלימות המשפטית שנוקט בה התובע על מנת להשתיק כל ביטוי בעניינו שאינו לרוחו.
 2. התובע בנה תיאוריות קונספירטיביות ללא קשר למציאות. כך קושר התובע בין אירועים שונים, פגישות וכתבות, אשר לא היה כל קשר ביניהם כאילו כולם נעשו על מנת לכלותו ולהכפישו, ועל מנת לבסס את התיאוריה כי כביכול נרקמה כנגדו "קנוניה פלילית".
 3. מדובר בתביעה שאינה מגלה עילה ויריבות על פי הדין וכל מטרתה היא פגיעה בזכות לתופש הביטוי במטרה למנוע ביקורת לגיטימית ומותרת. על כוונתו האמיתית וחוסר תום ליבו של התובע בהגשת התביעה תעיד גם רשימת הנתבעים הארוכה, המאגדת קבוצת אנשים שאין להם קשר לפרסומים נשואי התביעה מלבד היותם אנשי תקשורת שעובדים בעיתון 'דה מרקר' ו'הארץ'.
 4. התובע בחר להשתמש בהליכי משפט בכדי להלך אימים על הנתבעים ולמנוע מהם פרסום נוסף אודותיו, המעלה שאלות קשות ורלוונטיות לגבי התנהלותו של התובע בסכומים תריגים במיוחד של כסף מזומן. כך, הוגשה תביעה זו ימים ספורים בלבד לפני פרסום כתבה שלישית בה מאוזכר התובע, כתבה אשר התובע פתח בגינה הליך משפטי לאסור את פרסומה – ללא הצלחה.
- החלטת כבוד השופט יעקב פרסקי מיום 26.8.2020 שדוחה את בקשת התובע לאיסור פרסום מצ"ב כנספח א' לכתב הגנה זה.
5. חוסר תום ליבו של התובע ניכר גם בניסיונו להרחיב את עילות התביעה וליצור נזקים מדומים באמצעות העלאת טענת סרק מלאכותית ומאולצת לפיה מדובר כביכול ב-13 פרסומים! ודוק- מדובר בשני פרסומים בלבד. כתבה אחת שפורסמה ביום 1.5.2020 (להלן: "הפרסום הראשון"), לה מייחס התובע כשלושה פרסומים. כתבה נוספת שפורסמה ביום 2.7.2020 (להלן: "הפרסום השני"), לה מייחס התובע עשרה פרסומים שונים! כך ממש.
 6. אין בפרסומים לשון הרע על התובע, הדברים שפורסמו משקפים את האמת ביחס לתובע והתנהלותו. התובע בוחר שלא לציין מהן המילים המדוייקות המהוות את עילת התביעה ולא בכדי. התובע נוקט בשפה כוללנית תוך שימוש בתיאורי "אווירה" אלא שמכאן ועד דרישת הדין להבהיר מהי עילת התביעה – המרחק רב.

¹ מתוך שיחה שהתנהלה ביום 28.1.2020 בין התובע והנתבע 6.

7. בשני הפרסומים הדברים הובאו כהוויתם. גם אם נפלו אי אילו אי-דיוקים שוליים בפרסום הראשון הנוגעים לפרטי לוואי, הרי שאין בהם פגיעה של ממש ואף אין בהם כדי לשנות מן האמת. יצוין כי, הגם שבפרטי לוואי עסקינן, הנתבעים נהגו בתום לב וביושר מקצועי שעה שניהלו מו"מ כן ואמיתי לצורך דיוק הדברים כפי שדרש התובע, אלא שהמהלך הופסק ביוזמת התובע, ככול הנראה על מנת להגיש תביעה זו.

8. יתרה מכך, נוכח הפסקת המו"מ עם התובע, הנתבעים תקנו את פרטי הלוואי שהתובע ביקש לתקנם, ללמדך על תום הלב המוגבר של הנתבעים ועל כך כי שום קונספירציה או רצון לפגוע בתובע לא קיימת.

9. הגשת תביעה בסדר גודל של 3 מיליון ₪ מבלי שנתן כל פירוט ל"נזקיו" (המוכחשים) של התובע, יש בה בכדי להעיד על אופיו של התובע ועל כוונותיו האמיתיות בהגשת התביעה. התובע משתמש במעמדו וחוסנו הכלכלי בניסיון להלך אימים על גורמים בתקשורת על מנת להשתיקם מלבצע עבודתם. הגשת תביעה על סכום מופרז ומופרך שכזה, מהווה שימוש ציני ובלתי ראוי בהליכי משפט.

10. לפיכך ולו רק בשל סיבה זו יש למחוק את תביעת התובע על הסף. תביעות לשון הרע שאינן מפרטות נזק כלשהו והן בגין נזק כללי ולא מוגדר – ראויות להתברר בפני בית המשפט השלום.

הרקע הצריך לעניין

11. התובע - איש עסקים, דמות ציבורית, מקושרת ובעלת השפעה על עולם העסקים בישראל, יזם נדל"ן, מנכ"ל ויו"ר חברת הבנייה יחיאל אבו, הגדולה והוותיקה ביותר באשדוד, האתראית על בנייתן של אלפי יחידות דיור בעיר, בעבר היה התובע חבר מועצה בעיריית אשדוד.

12. שמו של התובע עלה לכותרות עת רכש את מתחמי ניפוק הדלק של חברת 'דלק ישראל', בגלילות, ירושלים, אשדוד ובאר שבע מאיש העסקים יצחק תשובה, כולל שטח של מאות דונמים בתמורה ל- 720 מיליון ₪. זו הסיבה שבגינה התפרסמה הכתבה הראשונה על התובע שהרי היה בכך עניין ציבורי רב.

13. אלא שהתובע שלא היה מרוצה מהעובדה ששמו עלה לכותרות ועל מנת לצמצם חשיפת פרטים אודות התנהלותו העסקית, יזם התובע פגישות עם הנתבע 10 כאשר בחלקן נכח גם הנתבע 6. מטרתו של התובע – כך נוכחו הנתבעים 10 ו 6 לדעת - בפגישות אלו להציע להם מידע על גורמים שלישיים בתמורה ועל מנת למנוע חשיפה של פרטים עליו. התובע חפץ להימנע מחשיפה עד כדי כך שהציע לבדות עובדות בתצהיר: "אני אסדר לך את התצהיר שהוא יתאים לך בדיוק", "אתה תחליט אם זה נכון או לא נכון", הצעה שהנתבעים דחו על אתר. התובע הצהיר בתביעה זו כי הקליט את תוכן הפגישות כולן. וכיום, משלא צלח לעצור את הפרסום אודותיו, משתמש בשיחות אלו כבסיס להגשת כתב התביעה - שיחות אשר בניגוד לדין לא צורפו כלל לכתב התביעה וממילא אין בהם כל עילת תביעה בלשון הרע. בכתב התביעה טוען התובע לקשר בין שני הפרסומים נשואי התביעה כאשר הרקע, לטענתו, שהוביל לפרסומים הן אותן פגישות עם הנתבעים.

14. ויובהר באופן הברור ביותר: בין שני הפרסומים לא היה כל קשר. הם הוכנו ונכתבו ע"י שני גורמים שונים, הנתבע 5 והנתבע 6, פורסמו בתקופת זמן שונה ומבלי כל קשר לשיחות אותן יזם התובע.

דין התביעה סילוק על הסף – לא צורפו מסמכים מהותיים לכתב התביעה

15. התובע פותח תביעתו ואף מבסס חלק ניכר ממנה על ציטוטים לכאורה מתוך הקלטות של שיחות שנערכו עימו - חלקן בינו ובין שני נתבעים (הנתבע 6 והנתבע 10) ובחלקן בינו לבין הנתבע 10 (תוך עירוב מכוון ומגמתי בין שיחות שונות, והוצאת הדברים מהקשר כדי לייצר מצג עובדתי שקרי שהולם את טענותיו). שוב ושוב, לאורך כתב התביעה, מאזכר התובע קטעי שיחה ואמירות הלקוחים מתוך שיחות אלו. אלא, שעל אף המשקל הרב שנותן התובע לתוכן השיחות, והציטוטים הרבים שמצטט משיחות אלו, לא טרח התובע לצרף לכתב התביעה את קלטות השמע ואז תמלולי השיחות במלואם, תוך הפרת הוראת תקנה 75 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984.
16. תקנה 75 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984 קובעת כי "בעל דין יצרף לכתב טענותיו העתק של כל מסמך הנזכר בו, זולת אם אינו מצוי ברשותו או בשליטתו". כלל הוא כי בעל דין מחויב לצרף לכתב טענותיו העתק של כל מסמך הנזכר בו, וודאי וודאי שעה שהאזכור הוא קונקרטי ומהותי לתביעה. יתרה מכך, כבר נפסק כי כאשר כתב טענות מתייחס באופן ספציפי לתיעוד מסוים של אירוע הופך אותו תיעוד למסמך שיש לצרפו (ת"א 47302-05-16 בטר פלייס ישראל (ח.ת.) 2009 בע"מ נ' שי אגסי 1.8.2016).
17. ויובהר, אין מדובר בדרישה להמצאה של מסמכים הנזכרים בכתב התביעה באופן גנרי, אלא בתיעוד שיחות שהינו חלק משמעותי מעילת התביעה שנבחרה על ידי התובע ולכאורה, לטענת התובע, שיחות אלו מעמידות את העילה. אלא, שלמרות הצהרות עובדתיות אלו של התובע, בחר האחרון שלא לצרף ולו ראשית ראייה לכתב התביעה לאישוש טענותיו.
18. אין גם מקום להעלות טענות כבדות משקל בכתב התביעה, תוך הבאת ציטוטים חלקיים משיחות אשר לכאורה נאמרו על ידי הנתבעים 6 ו-10, מבלי לחשוף את כל הקלטות השיחות להן היו הנתבעים צד, בשלמותן.
19. די בטעם זה בכדי לסלק התביעה על הסף ואז לחילופין להידרש לתיקון כתב התביעה תוך חיוב התובע בהוצאות משפט מתאימות. הנתבעים שומרים על זכותם לתקן את כתב ההגנה, לאחר שיתוקן הפגם ויצורפו המסמכים כאמור.

העדר פירוט המילים המדויקות המהוות לשון הרע

20. לאורך כל 27 עמודי כתב התביעה לא חוסך התובע במלל ובמתן פרשנויות לנאמר בפרסומים נשואי התביעה ולמשתמע מהם. אלא ששבנו ובחנו את כתב התביעה ולא ראינו כי התובע מפרט מהן המילים המדויקות המהוות לשיטתו לשון הרע עליו.
21. די באי פירוט המילים כאמור כדי להביא לדחיית התביעה. שכן, פירוט המילים המדויקות מהווה תנאי בלעדיו אין להוכחות יסודות העוולה מכוח חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 [לחלן: החוק].
22. הלכה פסוקה היא כי בתביעת לשון הרע חייב התובע לפרט את המילים המדויקות המהוות, לשיטתו, עילת תביעה. ר' נא את ההלכה הוותיקה בע"א 594/66 אהרוני נ' פויכטוונגר, פ"ד כא(1) 160:

"בתביעה על הוצאת דיבה, תנאי הכרחי הוא שפרשת התביעה תכיל פירוט המלים בהן השתמש הנתבע... העדר פירוט כנ"ל, שולל קיומה של עילת תביעה." "

23. הרציונל לכך ברור: על הנתבעים לדעת ב"רחל בתך הקטנה" מהן האמירות המהוות לשון הרע לכאורה, על מנת לנהל את הגנתם כהלכה. יפים לעניין זה דברי כב' השו' סולברג בת"א (י-ם) 9871/02 גרביץ נ' אלישיב (פורסם בנבו, 28.3.2004):

דין הוא, כי בכתב תביעה בעילה של לשון הרע יש לציין את העובדות המהוות את עילת התובענה. על התובע לציין בכתב התביעה את "פירוט המילים, בכתב או בע"פ, בהן השתמש הנתבע... המילים... מהוות את הבסיס העיקרי להקמת העילה, ובלעדיהן אין... המילים שנכתבו או נאמרו חייבות להיטען כעובדה קיימת, שאם לא כן אין כתב הטענות מגלה עילה" [דברי כב' השופטת מ' בו פורת בהמ' (י-ם) 688/66 בנק פויכטונגר בע"מ נ' אהרוני פ"מ נד 291, 293-294]. "...".

24. העדר פירוט כנדרש מהווה פגיעה מהותית בזכויות הדיוניות של הנתבעים. הדבר מונע מהנתבעים לנהל את הגנתם כהלכה. התובע טוען ל"קנוניה פלילית" שנרקמה נגדו אך לא עולה בידו לבסס טענות אלו מן הכתובים. מקום בו לא צלח התובע לזקק את תביעתו ולמצוא את המילים המייחסות לו מעשים פליליים והעולות כדי 'קנוניה פלילית' בטענתו, הכיצד הוא דורש כי יעשה זאת בית המשפט הנכבד!?

25. מאחר שציטוט המילים המדויקות מהווה את אחד מיסודות עוולת לשון הרע, היעדרו מהווה היעדר עילה, ומצדיק את דחיית התביעה.

26. הנתבעים שומרים על זכותם לתקן את כתב הגנתם בהתאם ככל שהתובע יתקן את הפגם בתביעתו.

ביסוס התביעה על פרשנות סובייקטיבית של התובע

27. התובע מפליג בפרשנויות שונות ומשונות ביחס לתוכן הפרסומים נשואי התביעה והכול על מנת לבסס את תביעתו ואת טענותיו הלכאוריות בגין רדיפה אישית ומכוונת מצד הנתבעים.

28. טענותיו של התובע משמשות בערבוביה, שעה שלחלקן אין כל מקום בתביעה שעילתה בלשון הרע.

29. אין בפרשנותו המוטה והסובייקטיבית של התובע לפרסומים בכדי לבסס עילת תביעה נגד הנתבעים. לא ניתן להטיל אחריות משפטית בגין פרסום לשון הרע על יסוד פרשנות סובייקטיבית של נפגע,

פרשנות הפרסום מסורה אך ורק לשופט היושב בדיון.

30. ראה לעניין זה ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני פ"ד מג(2) 333;

"אין חשיבות לכוונת המפרסם ואין חשיבות לשאלה כיצד הבין את הדברים

בפועל מי שקרא את הדברים. המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב

בדיון, המשמעות שקורא סביר היה מייחס למילים"

31. עמד על כך המלומד שנהר בספרו דיני לשון הרע (נבו, 1997) בציינו כי בית המשפט לא ייחס חשיבות

"לדרך שבה הובן הפרסום על ידי הנפגע" (בעמ' 111).

32. התובע מבסס את תביעתו על טענות אווירה כלליות ופרשנותו האישית למשתמע מן הפרסומים (ראו

נא סעיפים 125, 119, 102, 94-93, 65, 62, 52, 49, 41, 30, 26, 7-4 לכתב התביעה), אלא שלא די בטענות אלו

בכדי לבסס תביעה.

הסתמכות התובע על שלל עוולות מסגרת – דינן להידחות על הסף ועל כן יש למחוק

טענות אלו מכתב התביעה:

33. בהתאם להלכה הפסוקה, מקום בו קיימת הוראת דין ספציפית (חוק איסור לשון הרע), אין מקום להגשת תביעה המבוססת על עוולת מסגרת, כדוגמת הפרת חובה חקוקה, רשלנות וכיו"ב. לעניין זה ראה תא (י-ס) 16170-03-11 אהרן דומב נ' אלדד יניב (פורסם בנבו, 11.11.14);

"נקבע בפסיקה וזו אף עמדת המלומדים בספרות לעניין עוולות מיוחדות ולעניין לשון הרע (אורי שנהר, דיני לשון הרע (1997), עמ' 174). לעניין לשון הרע נקבע הסדר מיוחד, הכולל גם הגדרה של העוולה וגם הגנות המיוחדות לה, ולכן אין מקום לעקוף הסדר זה באמצעות תביעה מכוחן של עוולות המסגרת".

34. עוד ראה בת"א 11192-12-15 סעד נ' חצבאני (מיום 30.10.17) שם נקבע כי:

"בהתאם להלכה הפסוקה, מקום בו הוגשה תביעה בעילה של עוולה המוסדרת במסגרת חוק מיוחד הקובע את רכיביה, הגנותיה והוראות מיוחדות ביחס לתחולתה (כגון חוק הגנת הפרטיות וחוק איסור לשון הרע), יש לדון בזכאות התובע לסעדים בהתאם להוראות אותו חוק מיוחד ולא מכוח עילת הרשלנות, שהיא עילה כללית."

35. לא זו בלבד, אלא שהנתבעים יטענו כי התובע לא הוכיח ולא ביסס, אף לא אחת מעוולות המסגרת (המוכחות) להן הוא טוען. מאחר שלתובע אין עילת תביעה תקפה מכוח חוק איסור לשון הרע, הסתמכותו על שאר עוולות המסגרת משוללת יסוד ומפרה את האיזונים שנקבעו בחקיקה.

כללי האתיקה של העיתונות אינם מקור מחייב ואין להידרש אליהם

36. אין כל מקום לטענות התובע בדבר הפרות לכאוריות של כללי האתיקה העיתונאית. אין גם כל מקום להידרש לכללי האתיקה של העיתונות בבית המשפט הנכבד, ועם כל ההכנעה תקנון האתיקה אינו בידיעתו השיפוטית של בית המשפט הנכבד.

37. בידי בית המשפט הנכבד כלים משפטיים מספקים לבחינת הסוגיות במחלוקת מבלי להיזקק לכללי האתיקה המקצועית של העיתונות. ככל שהתובע מעוניין לפעול בהתאם לכללי האתיקה, עליו להעביר את טענותיו לבית הדין לאתיקה של מועצת העיתונות.

38. למעלה מן הצורך יצויין גם לו היה מקום להידרש לכללי האתיקה, הרי שאיש מנתבעים לא הפר כלל אתיקה כלשהו. אולם כאמור, תביעה זו אינה המקום לביורר הטענה.

הפרסום מוגן תחת כל הגנות חוק איסור לשון הרע:

39. הנתבעים יטענו כי הפרסומים מוגנים תחת הגנות חוק איסור לשון הרע תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"), שכן הם אמת.

40. הנתבעים מוגנים גם מכוח סעיף 14 לחוק, שכן תוכן הפרסומים היה אמת והיה עניין ציבורי רב בפרסומו וככל שפורסם פרט שהוא אינו נכון הרי שהוא בבחינת פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.
41. בנוסף, יטענו הנתבעים כי הפרסום מוגן גם על פי הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק. הנתבעים האמינו ועדיין מאמינים באמיתות הפרסום, ולא התכוונו לפגוע בתובע. הנתבעים נקטו את כל האמצעים הסבירים עובר לפרסום לבירור העובדות. הנתבעים שוחחו גם עם התובע לפני הפרסומים וביקשו ממנו את תגובתו ותגובותיו אף פורסמו.
42. הנתבעים פעלו בתום לב ועשו את המוטל עליהם, במסגרת תפקידם העיתונאי. נוכח האמור, יטענו הנתבעים כי עומדות להם, בין היתר, גם ההגנות הקבועות בסעיפים: 15(2), ו-15(6) לחוק.
43. לחילופין ולמצער, יטענו הנתבעים כי עומדות להם ההקלות מכוח סעיף 19(2) ו-19(3) לחוק איסור לשון הרע, שכן הם האמינו ועדיין מאמינים באמיתות הפרסום, וכן משום שלא התכוונו לפגוע בתובע.
44. דין התביעה להידחות וכל הטענות בה מוכחשות אלא אם נאמר במפורש אחרת.
45. לתובע אשם תורם בגין כל נזק נטען ומוכחש. יש להחיל בנסיבות העניין את סעיפים 65 ו-68 לפקודת הנויקין [נוסח חדש].

מבלי לגרוע מכל האמור לעיל נתייחס להלן באופן פרטני לסעיפי כתב התביעה
כסדרם

46. מוכחש האמור ב'פתח דבר' לכתב התביעה.
47. מוכחש האמור בסעיפים 1-5 לכתב התביעה.
- התובע בוחר לפתוח תביעתו **בציטוטים חלקיים וערוכים** משיחות שכביכול נערכו בין חלק מהצדדים לתביעה. התובע מבסס תביעתו, בונה תיאוריות וקונספירציות שלמות ביחס לפגיעה מכוונת (מוכחשת) של הנתבעים בו והכול מבלי להציג את התמונה במלואה, העיקר חסר מן הספר – לא **צורפו ההקלטות/תמלולי השיחות שמהוות, לטענת התובע, את הבסיס לכתב תביעה זה.**
48. אי הצגת השיחות/תמלולי השיחות **במלואן** מעידה על התנהלותו חסרת תום לב של התובע ויש בה בכדי לסכל ולפגום פגיעה קשה וחמורה בהגנתם של הנתבעים. הנתבעים עומדים על הזכות להתגונן כראוי ושומרים על זכותם לתקן הגנתם לכשיתוקן הפגם.
49. עוד ניתן ללמוד על חוסר תום ליבו של התובע, בהיותו מעלה טענות כלפי הנתבעים כי במסגרת הפרסומים "חשפו" לכאורה פרטים שהעביר להם במהלך השיחות ביניהם שהיו "אוף דה רקורד" כאשר התובע לא מהסס לצטט קטעים שלמים משיחות אלו ולהציגן בכתב התביעה.
50. כפי שמעיד התובע בכתב התביעה (סעיפים 2-3 לכתב התביעה), עניינה של התביעה הוא בשני פרסומים בלבד. אלא שהתובע אינו מהסס לעתור לפיצוי אסטרונומי ומופרך בגין 13 (!) פרסומים שונים, התנהלות המעידה על חוסר תום לב מובהק.
51. זאת ועוד, התובע בוחר להשתמש בהליך המשפטי ובתביעה מכח עילת לשון הרע בכדי לשמש אכסניה לטענות שונות ומשונות (כדוגמת איומים שהופנו אליו) אשר אין בינם ובין תביעה מכח החוק דבר. אין בטענות סרק שמעלה התובע בכדי לבסס עילת תביעה מכח החוק.

52. מוכחש האמור בסעיפים 6-8 לכתב התביעה.

אין ולא היה כל קשר בין הכתבות נשואות התביעה דנן כפי שמנסה התובע להציג. מדובר בשתי כתבות שונות, אשר הוכנו ונכתבו ע"י שני גורמים שונים ושלא באותה תקופת זמן. כאשר הפרסום הראשון עניינו בסקירה מתבקשת על התובע, הרקע העסקי שלו ופועלו לאור חלקו בניסיון לרכישת חברת 'דלק ישראל' ואילו הפרסום השני עיקרו בסקירת שנערכה על דן גרטלר ועסקיו בעקבות הסנקציות הכלכליות שהוטלו עליו, שמו של התובע מאוזכר בכתבה זו באופן מקוצר וענייני, לא היה בפרסום כל לשון הרע על התובע שאף התקשה בעצמו למצוא מילים המבטאות את טענותיו.

53. אלא, שהתובע בחר להגיש תביעה זו, ככל הנראה על מנת להוות משקל נגד לפרסומים וכאמצעי איום להשתקת כל ביקורת, גם אם לגיטימית, אודותיו. אין כל מקום לפרשנותו המסולפת של התובע את הדברים, הנתבעים פרסמו שתי כתבות שונות, במועדים שונים, וללא קשר האחת לשנייה. בפרסומים היה עניין ציבורי רב, לנתבעים לא היתה כל מטרה לפגוע בתובע.

54. מוכחש האמור בסעיפים 9-19 לכתב התביעה.

כל מטרת התביעה הוא ניסיון להלך אימים על גוף תקשורת- הנתבעת 8, במטרה להשתיק כל פרט וביקורת לגיטימית אודות התובע. כך, הגיש התובע תביעתו נגד רשימת גורמים הקשורים לנתבעת 8, שאין להם כל קשר לפרסומים נשואי התביעה. תביעה אישית של גורמי מפתח בענף התקשורת יש בה אמירה ומסר של איום, זוהי דוגמא נוספת לחוסר תום ליבו של התובע בהגשת תביעה זו.

55. מוכחש האמור בסעיפים 20-27 לכתב התביעה.

התובע הינו בבחינת "טובל ושרץ בידו", מחד מבסס את תביעתו על חלקי ציטוטים – בבחינת חצי אמת גרועה משקר, מתוך שיחות שערך עם חלק מהנתבעים, מאידך נמנע מלהציג את השיחה במלואה לרבות ההקשר בה נאמרו הדברים. מדובר בהתנהלות שערורייתית חסרת תום לב המלמדת יותר מכל על התנהלותו של התובע.

56. התנהלותו של התובע מקוממת ממש, התובע טוען טענות חמורות כלפי הנתבעים אך מחבל ביכולת ההגנה שלהם. התובע "מסביר" ברוב טובו כי ליקט מספר ציטוטים ממספר שיחות שונות וכי לא מביאם בסדר כרונולוגי, ובאופן אבסורדי של ממש לא מוצא לנכון לצרף את תוכן השיחות בשלמותם, ולא מציין פרטים לגבי מועד השיחות, והמשתתפים בהם.

57. אם לא די בהתנהלותו המפוקפקת ובהתחמקותו מהמצאת ההקלטות ותמלולי השיחות במלואן כנדרש, אופיו של התובע מתגלה עם מתן הודעת בעל דין כי הטעה את שותפיו לשיחה באופן מכוון: "ניסה לספר לנתבעים את שביקשו לשמוע ובכלל זה אף מסר דיסאינפורמציה מכוונת לגבי גורמים שונים" (סעיף 25 לכתב התביעה), לקרוא ולא להאמין! התובע מודה במעשים חמורים, אבל בכדי להסית את האחריות ממעשיו ומכובד מעשיו בוחר: להגיש תביעה, להעלים שיחות (באופן ישיר או איותו) ולטפול האשמות דווקא בנתבעים.

58. לא די בפרשנותו הסובייקטיבית של התובע לביסוס התביעה, ככל שהתובע מסתמך על חומר/מידע מסוים המצוי ברשותו, עליו לחשוף את היריעה במלואה על מנת לאפשר לנתבעים להתגונן כראוי.

התובע מוצא לנכון להקדיש חלק ניכר מכתב התביעה להבאת ציטטות חלקיות וערוכות מאותן שיחות מוקלטות שנערכו בינו ובין חלק מהנתבעים והכול במטרה להגדיל את נזקו ולהאדיר את תביעתו לכאורה. אלא, שיותר מכל הדבר מלמד על קלישות טענותיו וקלישות תביעתו. הציטטות החלקיות אותן שב ומביא התובע אינן בגדר עילת המחלוקת, שכן לא היוו חלק מהפרסומים בגינם מוגשת תביעה זו.

60. התובע לא הציג את תמלול השיחות המלא ממנו ציטט בכתב התביעה, משום כך נעדר גם החקשר בו נאמרו הדברים, אין נפקות לפרשנות הסובייקטיבית של התובע, התובע מגלה טפח ומכסה טפחיים, התובע בוחר להביא ציטטות חלקיים ולפרש את הדברים כראות עיניו. אין בידי הנתבעים יכולת להגיב לטענות כאשר המסכת הראייתית אינו מוצגת במלואה, הנתבעים שומרים על זכותם לתקן את כתב ההגנה לכשיתוקן הפגם.

61. למעלה מן הצורך יובהר, כי התובע מלקט ציטטות ועורך אותן כך שישרתו את מטרותיו ואולם מדובר בחצי אמת הגרועה משקר. התובע מציג מצג מטעה ומכוון. בניגוד לנטען בכתב התביעה, התובע הוא שהציע להשיג לנתבעים מידע בתמורה לגניזת חלקו בפרסום השני. כך אף הציע לבדות עובדות בתצהיר במהלך פגישה עם הנתבעים 6 ו-10.

התובע: "אני אסדר לך את התצהיר שהוא יתאים לך בדיוק".

הנתבע 6: "לא, אז זה תצהיר שאני לא רוצה. לא באמת, אני אומר לך. זה ישמע לך נאיבי, אני לא, לא מחפש. גם אם זה הכי סנסציה בעולם, אני לא מחפש את זה אם זה לא נכון. לא מחפש. אמיתי." "עדיף שלא יהיה תצהיר אלא שיהיו ראיות שלא צריך להתווכח על מהימנות התצהיר".

הצעתו של התובע נדחתה על אתר, שניות לאחר שהועלתה.

הפרסום הראשון פורסם לאור העניין הציבורי הרב שתוכנו נשא, הנתבעים עשו עבודתם העיתונאית נאמנה ואפשרו לתובע ליתן תגובה לאמור בכתבות, האופן בו בחר התובע להגיב נתון לשיקולו הבלעדי, ונראה שעולם הפנטזיה, אם להשתמש בלשונו של התובע, מוכר לתובע היטב ומאפיין את תביעתו יותר משנוגע לנתבעים.

63. התובע שב ובונה תיאוריות קשר שונות ומשוונות, אשר לא היו ולא נבראו, בניסיון להוכיח טענותיו המופרכות לפגיעה מכוונת (מוכחש) מצד הנתבעים. מלאכתם העיתונאית של הנתבעים היא להביא לידיעת הציבור מידע בעל עניין וחשיבות ציבורית. התובע - איש עסקים בעל השפעה - הינו דמות ציבורית אשר יש בפועלו ובמעשיו עניין ציבורי הראוי לסיקור. הפרסומים הביאו דברים כהויתם.

64. חוסר תום ליבו של התובע מובהק, התובע מעלה טענות נגד הנתבעים כי כביכול פרסמו פרטים מתוך שיחות שנערכו עמו, שיחות אשר תוכנן היה לכאורה חסוי. אלא שהפוסל במומו פוסל, התובע אינו מהסס להישען בתביעתו על ציטטות נרחבות מאותן "שיחות חסוי" כך שכלל לא ברור על מה מלין התובע.

65. מוכחש האמור בסעיפים 73-59 לכתב התביעה.

בין התובע לנתבעים התנהל מו"מ ביחס לאי דיוקים מינוריים בפרסום הראשון. הנתבעים נכונו לסיים את המחלוקת בין הצדדים באופן מוסכם. התובע אשר היה עסוק בניסיון למנוע פרסום שלישי, זנח את המו"מ בין הצדדים והגיש תביעה זו בבהילות כדי לנסות ולהרתיע את הנתבעים מהפרסום. הרתעה שלא צלחה.

66. לעניין אי הדיוקים שנפלו בפרסום הראשון יובהר כי מדובר בפרטים שוליים שאין בהם פגיעה של ממש ואף אין בהם כדי לשנות מן האמת. אין נפקות לפרשנות הסובייקטיבית של התובע, אשר מנסה למצוא בפרסומים דברים שאין בהם. וממילא כפי שנאמר לעיל, הנתבעים שינו את הפרטים כך שיהלמו את דרישת התובע עת ניהלו עימו מו"מ בתום לב ובנפש חפצה.

67. מוכחש האמור בסעיפים 84-74 לכתב התביעה.

התובע אומנם בחר לאחד ולהגיש תביעה אחת בגין שני פרסומים שונים, אך בניגוד למצג אותו מנסה התובע להציג, אין כל קשר בין שני הפרסומים, ופרסום אחד לא היה תלוי בפרסום השני.

68. **ביחס לפרסום הראשון** - התקיימו מגעים בין הצדדים על מנת לסיים את המחלוקת מבלי להידרש להליכים משפטיים, הנתבעים גילו נכונות ורצון טוב, כאשר בסופו של יום התובע הוא שעצר את המו"מ תוך שקושר קשר (שאינו קיים) עם הפרסום השני, ובחר להגיש תביעתו. הכול כדי לנסות ולמנוע את הפרסום השלישי, שאינו נזכר בכתב התביעה.

69. התובע עשה כל שביכולתו, להסיר את שמו מהכתבות נשואות התביעה, לרבות ניסיון לטעון כי התחקיר שקדם לפרסום השני מבוסס על מסמכים מזוייפים (הגם שאין לכך כל רלוונטיות לאיזכור בפרסום השני וממילא טענה זו אינה נכונה).

70. התובע התבקש להגיב לטענות כי בתאריך 27.3.2018 הופקד לחשבונו בבנק אפרילנד בקינשאסה סכום חריג של 4.2 מיליון ₪ במזומן. לצורך הפרחת טענה זו העביר התובע מסמך שכביכול מעיד כי לא שהה בקונגו במועד בו הועברו הכספים לחשבונו, על סמך ראיה זו טוען התובע כי כלל התחקיר של הפרסום השני אינו מבוסס. **אלא שבמסגרת פגישה של התובע עם הנתבעים הודה התובע כי סכום הכסף המדובר (4.2 מיליון ₪) אכן הוכנס לחשבונו בתאריך 27.3.2018, אלא שלטענתו לא הוא עצמו הפקיד את הכספים, מדבריו עולה שאינו פוסל אפשרות שאדם אחר הפקיד אותם.** כך גם נכתב בכתבה השנייה.

71. הנתבעים יטענו כי פער שכזה אינו מעיד על חוסר אותנטיות או זיוף של מסמכים המעידים על אלפי פעולות בנקאיות אחרות. יצוין כי לאור פלט הכניסות והיציאות שהוצג לנתבעים, בכתבה עצמה

נקטו הנתבעים בלשון "הופקדו הכספים" ללא ציון של זהות המפקיד, כך שנוסח הכתבה אינו נסתר מטענותיו של התובע ואין בו כל לשון הרע וממילא התובע אינו טוען כי יש בכך לשון הרע עליו.

72. בסופו של יום (מבלי שהצדדים הגיעו להסדר ביחס לפרסום הראשון) בחרו הנתבעים לקבל ולפרסם את הנוסח המוסכם על התובע ואף ביקשו את תגובת התובע. הנתבעים פעלו כדין וקיימו את חובתם העיתונאית כראוי. הפרסום היה נכון והוגן ולא היה בו לשון הרע ולא פגיעה בתובע.

73. מוכחש האמור בסעיף 92-85 לכתב התביעה.

התובע לא צלח לבסס את הטענה להעדר ביסוס של התחקיר שקדם לפרסום השני. ההתייחסות לתובע בפרסום השני תאמה את גרסתו ואין מקום לפרשנותו הסובייקטיבית של התובע לפרסומים.

74. זאת ועוד, אותן כותרות ופרסומים שצרף התובע לכתב התביעה אינם עושים עם התובע תסד, ההפך הוא הנכון, יש בהם בכדי לחזק את עמדת הנתבעים. התובע הפנה לכותרות ופרסומים שמגלים שעיקר הכתבה לא עסקה כלל בתובע (כפי שניסה התובע להציג) כי אם בדמות אחרת (דן גרטלר) וכי הכותרות האמורות כלל לא היו מופנות לתובע. הפרסום היה נכון ולא היה בו כל לשון הרע על התובע.

75. התובע תובע בגין מספר רב של פרסומים לכאורה אלא שבפועל מדובר בשני פרסומים בלבד. ככול שתוכן הפרסום זהה אין מקום להיפרע בכפל (ואף יותר) בגין אותו הפרסום, במקרה דנן התובע לא מהסס לתבוע בגין שלושה עשר פרסומים! לכאורה.

76. מוכחש האמור בסעיפים 106-93 לכתב התביעה.

כל טענותיו של התובע מבוססות על פרשנותו לאמור בפרסום ועל דעתו ביחס להבנת הקורא את הדברים. אלא שאין בסיס לתביעה הנשענת כול כולה על פרשנות התובע. פרשנות הפרסום נתונה אך ורק לשופט היושב בדיון. ממילא התובע אינו מפרט מהן המילים המדוייקות המהוות לטענתו לשון הרע עליו כך שאין לדעת על מה מלין התובע.

77. ויובהר, מקום שחפצו הנתבעים לציין שם של "מקורב" לדן גרטלר ואת הקשר ביניהם, עשו זאת מבלי להידרש לרמיזות. התובע באופן מכוון, וככול הנראה על מנת לנסות ולבסס עילת תביעה יש מאין, טוען נגד אמירות בפרסום שכביכול יוחסו אליו, כאשר גם מקריאת הכתבה וגם מקריאת אותם ציטוטים מהכתבה כפי שהופיעו בכתב התביעה, ברור ונחיר לכל שדברים אלו אינם מיוחסים אליו כלל. באופן אבסורדי של ממש התובע מייחס לעצמו מעשים שלא יוחסו לו ואף משייך עצמו לקבוצת אנשים אליהם לא שוייך. פרשנותו של התובע את הדברים מוטה ומסולפת.

78. איזכור שמו של התובע והרקע אודותיו נעשה בסופה של הכתבה השנייה ובאופן מובדל משאר האמור בה. אין באמור ביחס לתובע בכדי להוות לשון הרע נגדו ואו לפגוע בו.

79. מוכחש האמור בסעיפים 110-107 לכתב התביעה.

80. מוכחש האמור בסעיפים 117-111 (לרבות תתי הסעיפים) לכתב התביעה. הנתבעים יטענו כי ההלכה היא שאם העוולה הפרטיקולרית (לשון הרע) אינה מתקיימת ממילא לא יידרש בית המשפט לעוולת מסגרת. הדבר עלול לגרום להפרת האיזונים שנקבעו בחקיקה.

81. מטעמי זהירות בלבד ומבלי לגרוע מטענותיהם יוסיפו הנתבעים ויטענו:

- א. הנתבעים יטענו כי בהתאם לסעיף 63 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש), עוולת גרם הפרת חוזה אינה מתקיימת ולו לכאורה. התובע אף לא הוכיח כיצד מתקיימים היסודות המצטברים של עוולה זו, אף לא ביחס ולו לחובה אחת מבין שלל החובות אותם מנה וטען להפרתן בכתב התביעה.
- ב. מוכחשת טענת התובע באשר לעוולת הרשלנות, התובע לא פירט כנדרש כיצד מתקיימים כל יסודות עוולה זו. הנתבעים לא נהגו ברשלנות ולא סטו מכל אמת מידה מקובלת ונהוגה. פעולות הנתבעים היו בתום לב, בסבירות, בהתאם לחובותיהם ולתפקידיהם. לא עלה בידי התובע להוכיח קיומו של נזק בעקבות הפרסומים. ממילא התובע משתית את תביעתו על חוק איסור לשון הרע ומשכך אין הוא יכול להיפרע פעמיים.
- ג. הנתבעים יטענו כי לא מתקיימים יסודות עוולת "שקר מפגיע", באשר התובע טוען טענה זו בסתמיות וללא פירוט כנדרש, הפרסום אינו כוזב, ולא היתה בו כוונה לפגוע בתובע. הוכחת עוולת "שקר מפגיע" טעונה הוכחת נזק ממון, שממילא לא נטען ע"י התובע.
- ד. בידי בית המשפט הנכבד כלים משלו לבחון את הסוגיה שבמחלוקת, בית המשפט הנכבד אינו נדרש לכללי האתיקה המקצועית של העיתונות. ככל שהתובע מעוניין לפעול בהתאם לכללי האתיקה המקצועית של העיתונות, עליו להעביר את טענותיו לבית הדין לאתיקה של מועצת העיתונות. ממילא תקנון האתיקה של מועצת העיתונות אינו בידיעתו השיפוטית של בית המשפט הנכבד.

82. מוכחש האמור בסעיפים 118-124 לכתב התביעה.

- א. מדובר בפרסומים המדווחים דיווח נכון על עניינים בעלי חשיבות ציבורית, אין נפקות לפרשנות הסובייקטיבית של התובע, אשר מנסה למצוא בפרסומים מטעם הנתבעים דברים שאין בהם.
- ב. למען הזהירות בלבד יטענו הנתבעים כי עומדות להם ההגנות המפורטות בחוק, לרבות גם האמור בסעיפים 14-15 לחוק.
- ג. הנתבעים לא התכוונו לפגוע בתובע. לנתבעים עומדת חזקת תום הלב בהתאם לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.
- ד. לנתבעים עומדות ההקלות המנויות בסעיף 19 לחוק איסור לשון הרע.
- ה. אין לתובע כל עילת תביעה נגד הנתבעים והתובע הוא אשר הביא עליו את הפרסום ועל כן הנתבעים מוגנים גם על פי האמור בסעיפים 65 ו- 68 לפקודת הנזיקין.

83. מוכחש האמור בסעיפים 125-135 לכתב התביעה.

- א. אין לתובע עילת תביעה נגד הנתבעים, התובע אינו זכאי לסעדים המפורטים, או לכל סעד אחר.
- ב. משלא הביא התובע ולו ראשית ראייה לעניין טענת נזק לכאורה, והסתפק בטענות בעלמא מן השפה אל החוץ, בית המשפט הנכבד מתבקש לדחות את טענותיו. גם משהודיע התובע כי תביעתו היא ללא הוכחת שיעור הנזק, אין בהודעה זו כדי לפטור אותו מלהוכיח כי נגרם לו נזק כלשהו. תיקון 7 לחוק לפיו ניתן לפסוק פיצויים ללא הוכחת שיעור נזק, לא בא כדי לפצות את מי שלא נגרם לו שום נזק. מטרת התיקון לחוק היא שניתן יהא לפצות את מי שלא יכול להוכיח את שיעור נזקו, אולם נזקו קיים.

ג. טענת התובע כי יש לפצותו בכפל הפיצוי הסטטוטורי, הניתן במקרים בהם הוכחו זדון וכוונה תחילה, משוללת יסוד. למען הסר ספק, הנתבעים לא התכוונו לפגוע בתובע, והם פעלו בתום-לב מוחלט. התובע אינו זכאי לכל סעד מן הנתבעים, בשל הטעמים עליהם עמדנו בכתב הגנה זה.

84. האמור בסעיף 136 לכתב התביעה אינו מוכחש.

85. מוכחש האמור בסעיפים 137-139 על תתי הסעיפים, לכתב התביעה.

א. התובע אינו זכאי לסעד הנדרש או לסעד אחר כלשהו, בשל הטעמים עליהם עמדנו בכתב הגנה זה.

ב. סכום התביעה מוכחש, מוגזם ומופרד, ללא אחיזה בעובדות ובדין. מדובר בסכום מופרז, החסר כל קשר ו/או יחס לעילות התביעה הנטענות (והמוכחשות).

ג. טענות התובע כוללות דרישה לכפל פיצוי בשל אותו עניין (מוכחשת מכל וכל זכאות התובע לפיצוי כלשהו).

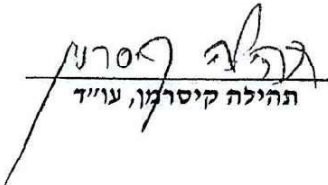
לסיכום:

86. כל עובדה ו/או טענה שבכתב התביעה שהנתבעים לא מודים בה במפורש להלן בכתב הגנה זה יש לראותה כמוכחשת ו/או כטענות הוכחה כדין.

87. כל הטענות המשפטיות הנטענות בכתב הגנה זה נטענות לחילופין ו/או במצטבר ו/או בהשלמה, הכל לפי הקשר הדברים.

88. כל הטענות העובדתיות בכתב הגנה זה נטענות באופן מצטבר ו/או משלים.

לאור כל האמור לעיל, מתבקש כבוד בית המשפט לדחות את התביעה כנגד הנתבעים, ולחייב את התובע בהוצאות הנתבעים, בצירוף שכ"ט עו"ד בצירוף מע"מ כחוק.

תהילה קיסרמן, עו"ד

ט. ליבליץ, עו"ד

ב"כ הנתבעים

ה"ם 17-11-16863

בית המשפט המחוזי

באר שבע

צחי אבו ת.ז. 038382651

ובענין:

ע"י עוה"ד גיל הירשמן ואו עדי בראונשטיין ואח
ממשרד גיל הירשמן ושות', עורכי דין
רח' ברקוביץ 4, "מגדל המוויאון", קומה 10, ת.ד.
18198, תל אביב 61181
טל: 03-6935277 פקס: 03-6935177

"המבקש"

1. הנצאת הארץ בע"מ

ובענין:

2. גור מגידו
ע"י עוה"ד טל ליבלך
ממשרד ליבלך-מזור-גלוק, משרד עורכי דין
מרח' נמל תל-אביב 40, בית יואל,
ת.ד. 300, תל אביב, 6100201

3. אל הפסגה השקעות בע"מ ח.פ. 0-528989-51

4. אביאל אגרם יוסבאשווילי ת.ז. 203718754
באמצעות עוה"ד איתן ארו ואו יואב פורת ואו אטי
אברהמי ואו רו מנגל ואו יואב רו ואו רעות שחם
ואו מור סוכרמן ואו ענת סידר ששור ואו לי גרנברג

26/08/2020
בקשה 14 בתיק 16863-11-17
ש' יעקב פרסקי

בקשה מתוקנת לפי פקודת ביזון בית המשפט:

הבקשה הוגשה בטענה ולפיה לעיתון הארץ מקובל ממנו מתקבלת "הדלפות" מהליכי שירותי ההגנה לפי שהצדדים הסכימו על חסיונה. לאחר שעיינתי בתיק, בבקשה המקורית כמו גם בתגובות שהוגשו מסקנתי הינה שיש לדחות הבקשה על הסף, ושהמחלוקת אינה מתאימה להתברר לפי פקודת ביזון ביהמ"ש. בעיקרם של דבריהם מחלוקת שבעלי מניות העבירו לבורות לפי הסדר הדיוני מיום 13:51:18 שקבלת תוקף החלטה, כאשר לפי סעי' 20 "הבורות תהא חסויה" (יוסבאשווילי) (להלן ביהמ"ש).

כידוע להסכם המקביל תוקף החלטה, טעני הביזון להסכמי השפוטין וראו י"ע 7748/98 ע"א ל' זלזניק, (17.6.99). כבר אז נקבע סגולתו של צדד אחד ששמעורבות ביהמ"ש אינה אלא גיבול להסכמתיות הצדדים, כאשר ההתייחסות הינה לרובד ההסכמי, יש לשקול היטב האם לערוך הבירור במסגרת המצומצמת של "הביזון", לאור הצורך בבירור מעמיק, ולאור הסעי' האפשריים המוגבלים בהליך "ביזון" ובענין כאשה ושנה דרך פעולה משפטית אלטרנטיבית ינקבע ענין שיקול הדעות של ביהמ"ש בפניו מובאת הבקשה. רחב מאוד.

בענינו, ההליך נפתח נגד צד שלישי (עיתון הארץ) שאינו צד לתיק, שכבר ביצע פרסומים, ומטרת הבקשה למנוע פרסומים נוספים לגבי אביא, בדוחק, שהמבקש "צולח" את מחסום שאלת האפשרות להגיש בקשה "ביזון" נגד צד "זה" להליך הספק המבקש הבורות הנגוע להובד ההסכמי אינו פשוט. השיקולים הרלבנטיים בהם הזכות לפומביות והאינטרס הציבורי לעומת האינטרס הכלכלי והאישי של המבקש דורשים העמקה עובדתית. יכול ויהיה צורך לבחון מיהו המקור העיתונאי או במילים אחרות, מיהו המדליף? האם ליתן הוראות בנוגע אליהן? עלולות שאלות כמו האם העיתון כצד שלישי כפוף להסכמת הצדדים? מה המשמעות לכך שההליך בתיק ביהמ"ש אינו חסוי? לכך שהמדובר במחויבות הצדדים זה לזה ולא כלפי צדדים שלישיים? האם ליתן צווי עשה להסרת פרסומים שכבר בוצעו? שוכנעתי כי הבקשה רחבה מאוד ביחס למסגרת המצומצמת לפי פקודת ביזון ביהמ"ש, כי הבירור לפי פקודת ביזון ביהמ"ש אינו מתאים בנסיבות העולות מהבקשה ומסקנתי הינה שאין מקום להמשיך בירור המבוקש במסגרת המבוקשת לפי פקודת ביזון בית המשפט.

לפיכך אני מורה על דחיית הבקשה. בנסיבות, אני עושה צו להוצאות.

יפוי כח

אני החתום מטה, הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ, ח.פ., 510015449, מייפה בזאת את כוחם של עוה"ד מ. מוזר ו/או ט. ליבלר ו/או ת. גלוק ו/או פ. מוזר ו/או ש. בריק-חיימוביץ' ו/או ע. אשכר ו/או י. תנין ו/או י. שלמי ו/או ח. הויכחור ו/או ר. פדר ו/או ר. פרידנרייך ו/או א. פוליס ו/או ל. רבינוביץ' ו/או טל לוי להיות באי-כוחי בעניין 4511-08-2009 3 2 1 לפגוע בכלליות המיניו הנ"ל יהיו באי כוחנו רשאים לעשות ולפעול בשמי ובמקומי בכל הפעולות הבאות, כולן או מקצתן הכל בקשר לענין הנ"ל ולכל הנובע ממנו כדלקמן:

1. לחתום על ולהגיש בשמי כל תביעה או תביעה שכנגד, ו/או כל בקשה, הגנה, התנגדות, בקשה למן רשות ערעור, ערעור, דיון נוסף, הודעה, טענה, השגה, ערר, תובענה או הליך אחר הנוגע או הנובע מההליך הנ"ל ללא יוצא מן הכלל. כמו כן להודות ו/או לכפור בשמי בכתב אישום במשפטים פליליים בנוכחותי או בהעדרי.
2. לתזמין עדים, למנות מומחים, ולעשות כל הפעולות לפי תקנות סדרי הדין הקיימים כיום ושיהיו קיימים בעתיד, או לבצע כל הפעולות בתוקף כל חוק או פרוצדורה אחרת שחלה או שתחול על התביעה או על המשפט הנ"ל.
3. לחתום ולשלוח התראות מכל סוג, לדרוש הכרזת פשיטת רגל, ו/או פירוק גוף משפטי מכל סוג שהוא ולעשות את כל הפעולות הקשורות והנובעות מהענין הנ"ל.
4. להופיע בשמי ולייצגני בקשר לכל אחת מהפעולות הנ"ל בפני כל בתי המשפט, רשויות ההוצאה לפועל, בתי דין למיניהם או רשויות ומוסדות אחרים הן ממשלתיים והן אזרחיים, עד לדרגתם האחרונה.
5. למסור כל ענין הנוגע או הנובע מהענין האמור לעיל לבוררות ולחתום על שטר בוררין כפי שבא כוחי ימצא לנכון ולמועיל.
6. להתפשר בכל ענין הנוגע או הנובע מהענינים האמורים לעיל לפי שקול דעתו של בא כוחי ולחתום על פשרה כזו בבית המשפט או מחוצה לו.
7. לגבות את סכום התביעה או כל סכום אחר בכל ענין מהענינים הנ"ל לרבות הוצאות בית משפט ושכר טרחת עו"ד. לקבל בשמי ובמקומי כל מסמך וחפץ ולתת קבלות ושחרורים כפי שבא כחי ימצא לנכון ולמתאים.
8. להוציא לפועל כל פס"ד או החלטה או צו, לדרוש צווי מכירת, עיקולים או פקודות מאסר ולעשות כל הפעולות המותרות על פי חוק ההוצאה לפועל ו/או התקנות על פיו.
9. לנקוט בכל הפעולות ולחתום על כל מסמך או כתב בלי יוצא מן הכלל כפי שבא כחי ימצא לנכון בכל ענין הנובע מהענין הנ"ל.
10. להופיע בשמי ולייצגני בענין הנ"ל בפני רשם המקרקעין, לשכת רישום המקרקעין, שלטונות המס, עיריות ומועצות מקומיות, לחתום בשמנו ובמקומנו על כל בקשה, הצהרה הערות אזהרה ומסמכים אחרים למיניהם ולבצע בשמנו כל עסקה המוכרת על פי דין וליתן הצהרות, קבלות ואשורים ולקבל בשמי ובמקומי כל מסמך שאני רשאי לקבלו על פי דין.
11. להופיע בשמי ולייצגני בענין הנ"ל בפני רשם החברות, רשם השותפויות ורשם האגודות השיתופיות, לחתום במקומי על כל בקשה או מסמך אחר בקשר לרישום גוף משפטי, לטפל ברישומי או מחיקתו של כל גוף משפטי ולטפל בכל דבר הנוגע לו ולבצע כל פעולה בקשר לאותו גוף משפטי.
12. להופיע בשמי ולייצגני בענין הנ"ל בפני רשות הרישוי ו/או משרד התחבורה, לקבל מידע שאני רשאי לקבלו על פי דין בשמי ממאגר המידע של רשות הרישוי ו/או משרד התחבורה, לחתום בשמי ובמקומי על כל בקשה, הצהרה ומסמכים אחרים למיניהם ולקבל בשמי ובמקומי כל מסמך שאני רשאי לקבלו על פי דין.
13. לטפל בשמי בכל הקשור לרישום פטנטים, סימני מסחר וכל זכויות אחרות המוכרות על פי חוק, להופיע בשמי ולייצגני בפני כל רשם או רשות המטפל בענין כזה.
14. לחתום בשמי על קובלנות פליליות למיניהן וכן על דרישות עפ"י חוק אסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 ולהודות ו/או לכפור בעובדות כתב האישים בשמי.
15. להופיע בשמי ולייצגני בכל תביעה ייצוגית על פי תקנות סדר הדין ועל פי כל חוק.
16. לחתום בשמי על יפויי כח בלתי חוזרים.
17. למנות כל עורך דין לשמש במקומו בכל משא ומתן משפטי לפי יפוי כח זה.
18. להעביר את הסמכויות שביפוי כח זה, כולן או מקצתן, לעו"ד אחר עם זכות העברה לאחרים. למנות ולפטור עו"ד ולמנות אחרים במקומם.
19. לנהל את עניינינו הנ"ל לפי ראות עינינו ובאופן שימצא לנכון ולמועיל בקשר עם עניינינו הנ"ל.
20. הנני מאשר את מעשי בא כחי או מעשי ממלאי מקומו בתוקף יפוי כח זה מראש. הכתוב דלעיל ביחיד יכלול את הרבים ולהיפך.

ולראיה באתי על החתום, היום 22 לחודש 11 שנת 2020

הוצאת עיתון הארץ בע"מ
חתימה

חתימת עורך הדין

הנני מאשר את חתימת מרשי הנ"ל